

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת וַיֵּצֵא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹּרַךְ ה' - חֻלְק כ"א

קוֹנְטֵרְס 141

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סִפְרֵי הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וּיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

אינו נשמתין דזכו סלקי לעילא בקה דאתקור ונאון דרובקמיהו.

[באור: אכל אותם הנשמות שזכו, עלות מיד למעלה, כמו שנתפאה והם יובת לטות במטותה ומגלה פתוקים הנראו להם כגו ערן].

תא תמו: ונאון צדיקאי דאתגניו להו בקה טבין לטהורא עלמאי, ולית אמת שנימאיה בקל אינון פאינו דרדעי כרא דמאריהו ודרעי דאתנדבא כהו בקל יומא, על אליו כתיב, (שעיה סד) עון לא ראתה אלהים וזלתה, נעשה למחפה לו.

[באור: בא רעה, פאה ונאים הצדיקים ואשרי חלקם שנגווו להם פה טובות לעולם הבא, ואון מקום פנימי יותר בכל אותם הפקומות בעגון עדו כמו הפקום הגונו לאותם שיודעים את סוד רבובם ועל דני זה יודעים לדבק בכל יום, פקדול ברוך הוא וצריך שתהיה פל פונטום ומעשיהם על דרך הסוד ואז הם זוכים להמשיר עליהם נשמה שבאצילות, ובכל יום מושיעים בגנותם מהא אור הספירות לזה העולם על אלו כתיב (ישעיה סד) עון לא ראתה אלהים וזלתה, נעשה למחפה לו פירוש הפסוק על של שום נביא לא ראתה את השקר הגדול שיגשה השם ותבדן למחפה לו].

מאי למחפה לו, פקה דאית אמר אויב לב) חקה את אויב פדקרים, ונאון אינון דנדקרו למלה דמחפא, ונדקרו לה, ומחפאו לה למנדע פריא דמלה, ואשתמוצוהו למאריהו, אליו אינון דמאריהו משתפח בהו בקל יומא, אליו אינון דעאליו ביו עלאין כדרישיו, ואליו שעאליו פל תרעי דלעילא ולית מאו דומי ביהונו, ונאיה חולקיהו בעלמא דיו ובעלמא דאת.

[באור: מה זה למחפה לו? כמו שנאמר (אויב לב) חקה את אויב פדקרים, פירוש הפסוק: שאלהיהו המתון מלקשים את אויב כמה שישמור בלבו עד שסקר ונתברר לו אמתות הדברים. ונבדקתו מהרצאי: נראה לי שדורש מילת

"למחפה" מלשונו חיק השועם את האהל, כך הם מנדקום לדעת ולקביו טעמי התורה שקדויה מנדקום למחן, ואלו הם הדוקים ומינגיעים עצמם לטבין אז דברי התקנה ומנדקום אותה בקל מלה ומסכים לדעת את פורר התבא וזה הביאור "למחפה לו" ונבונתם להמיר על דני זה את בוראם, וכן הם נודעים לרבובם, והם אלו שרובם משתפח בהם בקל יום, אלו הם שנגמסו מן האזכים עליונים חודשים, ואלו נגמסו בכל השערים שלמעלה, ואין מי שימחה בדם, ועשקם מלהיגסם ולעלות למעלה. אשרי חלקם בעולם הזה, שיודעים לרצות את בוראם בתפלתם וגם יודעים את גודל הפגם של החטא ונשקרים מונג, ולבו ישארים חסורים, ואשריהם בעולם הבא שיזכו לשקר הגדול המבטח ככ להם כמו שנאמר "עון לא ראתה".]

תורה שהיא גדולה ושקולה בכל המצוות וצריך שיתגלגל עד שישיגהו בדי בחינות של הפרנס'ס הנקרא, עד אור לישונו.

וכה מאד נקלצו בנה דברי הנביא ירמיה (ספיו כ"ב) פקארו אל תכבו למות וכו' שהוא קובר עם נצבוב המתקפצים להספיד על אויבה צדיק הנפטר כחמנא ליצלו על שפסח צדיק אהד מהדור שמהה מגו פוכותו עליהם, וקאמר להו הנביא אל תכבו וכו' לפי שרבים של צדיקים אינם זוכים לעסק בכל ד' חלקי הפרנס'ס ואם פו מכריחים הם לחרו ולבוא בגלגול פני הלוילים למודם בדי חלקים כי אפילו הוא עסק בג' חלקי הפרנס'ס לא יצא ידי חובתו ועליו נאמר "הו פל אהל וקעל אל פעמיים שלוש על גבר".

לחתירו בגלגול ואם פו הניא פסיא דהנרא, ואפשור שבו ביום שפסח הוא חוזר ומתגלגל בגבור בזהר ריש פרשת אמר ועיון שם. ואם פו איז לזכ פסריא פל קה אנגם שבו כבו לחלה, לאוהו צדיק שפסח עסק בדי חלקי הפרנס, כי תבת לחלה היא חסר ו' ואם מתשב תבת לחלה ד' פעמיים עם ד' המוללים שהם כנגד ד' חלקי הפרנס הם בגימטריה פרנס'ס. שנה הצדיק לא ישבו עד וראה את ארץ מולדתו כי על ארבעת לא אשימו. שהוא פסיא דלא הנרא נאמת להם וזכרה ד' הסב הספיל האלפיו הגאון הצדיק ואודה משה וישעיה פתאי נכר צדיק בכבודו.

על מה הגלות מארצות? ולמה כנינם חסויים כל מנמטם ומחשבתם על אחרתים שיהא להם לנה גדולה והקסד ארון ומפרסם?

כתב בספר הבגרות שאלה גדולה מפני מה אריות תלות ונכני שג כל כך תרבה לומדים ומתפללים והיא לא הועילו ועונה על כך ומגלה שפאקת אלו אנשים לא אמונו כם וכל פונותם אינה לאוקמי שכינתא מפשאר אלא כל מנמטם רק לשם כבוד ושיקראו להם כפי ויחא להם מקום מכבד ולהשתפח ביו המריות, ועוד מנמטם ומחשבתם על אחרתים שיהא להם לנה גדולה והקסד ארון ומפרסם וכן זהו ענינם כל היום ונאון איש שם על לב למען השכינה הקדושה ולעשות נטת רוח ויוצרו עד כאן תוכן דבריו הקדושים. (ועשה את הספר סתת דניו).

מי שלא לומד וזהר הוא איש העולם הזה והחוז בגלגול

עתה טובב מפני מה חושבים על התקפד ולנה להשתפח פו בעולם הזה, כי הם חוזרים בגלגול שוב והם אנשי העולם הזה לכן העולם הזה מעינים וכח הצדיקים האמתים החוזרים בענין הסיים ותרבות הרשפ'ס י"ז, ענינם ככ

(הערת המשכמה: חוזר מה ומצא בדפוסים השנים, והוצאת פתוח מדבש ומצא בעמוד י"ד (מי שנה לה) ובהורו הקדוש היוצא על ידי הירבאל הרשפי" (שפי"ו) ויבית נהר שלום י"ב) - קסט הקטן לו 70 כפרים ומנאמא פתח'ט' עמוד י"ג - (ד"ר).

מי שיושק בהקמת האמת נקרא בן להקדוש ברוך הוא אותם שאינם עוסקים בקיו תורה כחמנא ליצלו נהנת מהויו להיכל ולא עולה למעלה אלא נמצאת מתחת להיכל בבושה ונאשר השתפים עליהם הם בעשטים בה בכפיהם ושורפים אותה... (הן נדנת בכל יום וכל זה גם כשיש לה מעשים טובים.

גם כי שיושק בהקמת האמת הוא אומר בן להקדוש ברוך הוא כמו שכתוב בסוף פרשת קט (דה קיא) כביעא להימנא ועיון שם. וכן בענין העלש המעשה לאותם שאינם עוסקים בקיו תורה כחמנא ליצלו אשר בזה פקודי (דה רמא): וזה לישונו: האי חיתא יופיא'ל שמיא, ואיהו קוימא בכל כיו דתקמא (כי יופיא'ל מישיטה פל'ה) לכל אינון מפתחאן דתקמא קוימין ביה וכו'. האי חיתא כדרישא קוימא דר לשימא סלקא ומטאא לגביה, כדון שאל לה כדרי אבתרה ואנדק פה הכי יקב' ליה אמריה, ואי כיל לאדפקא וצא אדפק, דמי' ל' להב' ולא שיהי, ושימא תחות ההו היכלא כדכסי, וכד נקל כדכפיהו, אליו שרפים דתחותיה וכו' חיתא, כדיו פלהו במשי בגדפיהו, ואודקו לה ואתוקבת ולא אתוקבת, וקוימא ולא קוימא, וזכי אתבנת בכל יומא, וזכית ולא זכית, וזא עב דעורבין טבין אית לה, כדיו דלית אמר בהווא עלמא, כאינון דמשתדל' דחממא, לאסתכלא ביקרא דמאריהו וכו', ועיון שם.

לא די בענין זה אלא צריך לחזר ולבוא בגלגול כמה פעמים ולקבל צער עולם הזה וצער המיתה כחמנא ליצלו, ויש ספק בזה אויל וזה בגשמתו הוה השני שבו יקום

זאת המצוה
ולא די בענין זה אלא צריך לחזר ולבוא בגלגול כמה פעמים ולקבל צער עולם הזה וצער המיתה כחמנא ליצלו, ויש ספק בזה אויל וזה בגשמתו הוה השני שבו יקום זאת המצוה כי אין מספיק לו לבוא בסוד העבוה כמבאר בתחלת שער המצוות וזה לישונו: לעולם בענין עסק התורה שהיא אהד כמ"ח מצות עשה אם לא השלים אותה שהוא ענו עסקו בפל'ס' התורה שהוא ראשי תבות פיש כמז' דרש סוד בכל אחת מהם כפי אשר יוכל להשיג עד מן השיר מצות לשרת, ולעשות לו רב שילקאדה, ואם לא עשה פו הדי חסר מנאיה אהד של חלמוד

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירושו: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

שׁוּר עֲמוּ שְׁלֵא יִחֹק אוֹתוֹ הַצַּד
הַאֲחֵר, וְלִכְּן נִקְרָא יוֹסֵף בְּכוֹר,
שְׂאוֹתוֹ שׁוּר שְׁנַטְל בְּכוֹר שׁוּרוֹ
וְדַאי, וְאוֹתוֹ שׁוּר שׁוּר תָּם, וַיַּעֲקֹב
אִישׁ תָּם רְבוּן וְשְׁלִיט, בְּעַל הַבַּיִת
שְׂאוֹתוֹ שׁוּר תָּם שׁוּרָה כְּתוּכוֹ:

ע"כ מההשמטות

וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶל רַחֵל, שְׁהָרִי
בַּמְּזֹל זֶה תְּלוּי, וּמְשׁוּם כִּף כְּתוּב
בַּה זְכִירָה. וְה' פִּקֵּד אֶת שְׂרָה -
זֶה לֹא הָיָה מִהַמְּזֹל. וְאִם תֵּאמֵר
שְׁהָרִי הַבָּנִים תְּלוּיִים בַּמְּזֹל וְלֹא
לְמִטָּה - כִּי אֵלֶּה בְּשָׂרָה זֶה לֹא הָיָה
בַּמְּזֹל, אֲלֵא כְּתוּב וְה', הַפֶּל יַחַד.
אִם כֵּן, לְמָה כְּתוּב פְּקִידָה? אֲלֵא
וְדַאי הַזְכִּירָה [הו"ו] הִיָּתָה מִקִּדְּמָה
לְכֵן, וְהַמְּפָתַח הַזֶּה נִמְסַר לְמִטָּה,
כְּמוֹ שְׁכָתוּב (בְּרֵאשִׁית י"ז) וְאֵת בְּרִיתִי
אֶקִּים אֶת יַצְחָק אֲשֶׁר תֵּלֵד לָךְ
שְׂרָה לְמוֹעֵד הַזֶּה וְגו'. אַחֲרֵי כֵן
כְּמוֹ זֶה - כִּיִּן שְׁנוֹכַר בַּסּוּד
שְׁלַמְעֵלָה, אַחֲרֵי כֵן נֵאמַר בַּסּוּד
שֶׁל הַנִּקְבָּה פְּקִידָה, שְׁיִהְיֶה הַכָּלָל
שֶׁל הַפֶּל יַחַד.

וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶל רַחֵל. רַבִּי חֲזִיָּא
פְּתַח וְאָמַר, (שְׁמוֹת ו) וְגַם אֲנִי
שְׁמַעְתִּי אֶת נְאֻקַּת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר מִצְרִים מַעֲבִידִים אֹתָם
וְאֶזְכֹּר אֶת בְּרִיתִי. וְאֶזְכֹּר - הָרִי
זְכִירָה, מְשׁוּם שֶׁהִיא לְמַעְלָה,
שֶׁהַמְּזֹל הַזֶּה הוּא לְמַעְלָה בְּזִכְרָה,
כִּי עַל פְּקִידָה שֶׁהִיא בְּגִלוּת
לְמִטָּה בְּנִקְבָּה. כְּמוֹ כֵן וַיִּזְכֹּר
אֱלֹהִים אֶת רַחֵל, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר
וְאֶזְכֹּר אֶת בְּרִיתִי.

בֵּא רָאָה, כְּתוּב פִּקֵּד פְּקִידָתִי
אֲתִכֶּם. וְכִי פִקֵּד פְּקִידָתִי? וְהָרִי
הַפְּקִידָה עוֹמֵדֵת בְּנִקְבָּה, וּבְאוֹתוֹ
הַזְּמַן הִיָּתָה בְּגִלוּת, וְהִיא אוֹמֵרֵת
פִּקֵּד פְּקִידָתִי? אֲלֵא שְׂכָאן יֵשׁ
לְהַסְתַּפֵּל, וְכֵאן סוּד שֶׁל הַחֲכָמָה,
וְהִיא בְּגִלוּת, אִיךְ נִרְאָה לְמִטָּה
כֵּאן וְאִיךְ אִמְרָה פִּקֵּד פְּקִידָתִי.

דְּלָא יִתְקִיף לְסִטְרָא אַחֲרָא. וּבִגִּין כִּף אֲתִקְרִי
יוֹסֵף בְּכוֹר, דְּהָהוּא שׁוּר דְּנִטְל, בְּכוֹר שׁוּרוֹ
וְדַאי, וְהָהוּא שׁוּר, שׁוּר תָּם וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם.
רְבוּן וְשְׁלִיט מְאִרְיָה דְּבֵיתָא, דְּהָהוּא שׁוּר תָּם

שְׂאָרֵי בְּגִינָה: (עד כאן מההשמטות)

וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת רַחֵל, (בְּרֵאשִׁית ל) דְּהָא בַּמְּזֹלָא
תְּלִיא, וּבִגִּין כִּף כְּתִיב בַּה זְכִירָה.
(בְּרֵאשִׁית כ"א) וְה' פִּקֵּד אֶת שְׂרָה, לְאוּ מִמְּזֹלָא הָוָה.
וְאִי תִימָא דְהָא בְּנִין בַּמְּזֹלָא תְּלִיין וְלֹא לְתַתָּא,
הֲכָא בְּשָׂרָה לְאוּ בַּמְּזֹלָא הָוָה. אֲלֵא וְה' כְּתִיב,
כִּלְא כְּחֻדָּא.

אִי הָכִי אֲמַאי כְּתִיב פְּקִידָה, אֲלֵא וְדַאי
זְכִירָה, (ד"א) הֵוֹת מִקִּדְּמַת דְּנָא, וְאֲתִמְסַר
מִפְתַּחָא דָּא לְתַתָּא, כְּמָה דְכְּתִיב, (בְּרֵאשִׁית י"ז) וְאֵת
בְּרִיתִי אֶקִּים אֶת יַצְחָק אֲשֶׁר תֵּלֵד לָךְ שְׂרָה
לְמוֹעֵד הַזֶּה וְגו'. וְלִבְתֵּר כְּגוּוֹנָא דָּא, וְכִיִּן
דְּאִדְפֵּר, בְּרֻזָּא דְלַעֲיִלָּא, לְבַתֵּר אֲתִמְרַ בְּרֻזָּא
דְּנוֹקְבָא פְּקִידָה, לְמַהוּ כִּלְלָא דְכִלְלָא כְּחֻדָּא.

וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת רַחֵל. רַבִּי חֲזִיָּא פְּתַח
וְאָמַר, (שְׁמוֹת ו) וְגַם אֲנִי שְׁמַעְתִּי אֶת
נְאֻקַּת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר מִצְרִים מַעֲבִידִים אֹתָם
וְאֶזְכֹּר אֶת בְּרִיתִי. וְאֶזְכֹּר הָא זְכִירָה, בִּגִין
דְּאִיהוּ לַעֲיִלָּא. דְּהָאִי מְזֹלָא דְאִיהוּ לַעֲיִלָּא
בְּדַכּוּרָא, אֲתָא עַל פְּקִידָה דְאִיהוּ בְּגִלוּתָא
לְתַתָּא בְּנוֹקְבָא. כְּגוּוֹנָא דָּא וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת
רַחֵל, כְּמָה דְאֵת אֲמַר וְאֶזְכֹּר אֶת בְּרִיתִי.

הָא חֲזִי, כְּתִיב, (שְׁמוֹת ג) פִּקֵּד פְּקִידָתִי אֲתִכֶּם,
וְכִי פִקֵּד פְּקִידָתִי, וְהָא פְּקִידָה בְּנוֹקְבָא
קִיִּימָא וּבְהָהוּא זְמַנָּא בְּגִלוּתָא הֵוֹת, וְאִיהוּ
אֲמַרֵת פִּקֵּד פְּקִידָתִי. אֲלֵא הֲכָא אִית
לְאִסְתַּפֵּלָא, וְרֻזָּא דְחֲכָמָתָא הֲכָא וְאִיהוּ
בְּגִלוּתָא הִיךְ אֲתַחֲזִי לְמִטָּה הֲכָא, וְהִיךְ אֲמַרֵת
פִּקֵּד פְּקִידָתִי.

אָרְא הָכִי אוֹלִיפְנָא שְׁמַשׁא כַּד נְהִיר, אִיהוּ
בְּשִׁמְיָא, וְתוּקְפִיה וְחִילִיה שְׁלֵטָא עַל
אַרְעָא בְּכָל אֲתַר. כְּגוֹוֵנָא דָא (ישעיה ו) מְלֵא כָל
הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, מְלֵא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, זֶה
הָאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה, וְכַעַת שְׂיִשְׁרָאֵל
בְּגָלוּת - הִיא לְמַעְלָה, וְהִתְקַף
מִקִּיף אֶת יִשְׂרָאֵל לְהִגָּן עֲלֵיהֶם,
וְאִף עַל גַּב שְׁהֶם בְּאָרֶץ אַחֲרָת.

וְכֵא תְרַאֵה, שְׂכִינָה לְמִטָּה וְשְׂכִינָה
לְמַעְלָה. שְׂכִינָה לְמַעְלָה בְּשָׁנִים
עֶשֶׂר תַּחֲוּמִים מְרַכְבּוֹת קְדוּשׁוֹת
וְשָׁתִים עֶשְׂרֵה חַיּוֹת עֲלִיוֹנוֹת.
שְׂכִינָה לְמִטָּה בְּשָׁנִים עֶשֶׂר שְׂבָטִים
קְדוּשִׁים. וְאִזּוּ נִכְלַלְתָּ הַשְׂכִּינָה
לְמַעְלָה וְלְמִטָּה, וְהַכֵּל בְּפַעַם אַחַת
יַחַד. וְאִף עַל גַּב שְׂבָזְמָן שְׂיִשְׁרָאֵל
בְּגָלוּת לְמִטָּה לֹא נִתְקַנְתָּ לְמַעְלָה,
כִּי גַם לֹא נִתְקַנְתָּ מִשּׁוּם שְׁלִמִטָּה
לֹא נִתְקַנְתָּ, וְזֶהוּ בְּגָלוּת עִם
יִשְׂרָאֵל, שְׁהִיא בְּגָלוּת עִמָּהֶם.

בְּכִיָּה נִתְקַנְתָּ? לְמַלְךְ שְׁמַת בְּנוֹ,
מֶה עֲשִׂה? כִּפֶּה אֶת מִטְּתוֹ עַל אֲבָל
בְּנוֹ, וְלֹא הִתְקִין לוֹ אֶת מִטְּתוֹ,
אֵלָא נָטַל קוֹצִים וְדַרְדְּרִים וְהִטִּיל
תַּחַת מִטְּתוֹ וְשָׁכַב עָלֶיהָ. כִּי
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כִּינֵן שְׁגָלוֹ
יִשְׂרָאֵל וְנִחְרַב הַמְּקֻדָּשׁ, לְקַח
קוֹצִים וְדַרְדְּרִים וְשֵׁם תַּחְתָּיו. זֶהוּ
שְׂכָתוֹב וְיֵרָא אֵלָיו מְלֵאךְ ה' אֵלָיו
בְּלַבַּת אֵשׁ מִתּוֹךְ הַסֶּנֶה, מִשּׁוּם
שְׂיִשְׁרָאֵל הָיָה בְּגָלוּת.

פְּקֹד פְּקֻדָּתֵי אֲתָכֶם. מִי שְׁלֵא עוֹמֵד
בְּרִשׁוֹתוֹ, מֶה מַּצִּיחַ וּמֶה עוֹשֶׂה?
אֵלָא פְּקֹד מְלַמְעֵלָה, פְּקֻדָּתֵי
מְלַמְטָה. מֶה הַטַּעַם? מִשּׁוּם
שְׂהַזְכִּירָה הָיָה הִיחָה עָלֶיהָ מִקְדָּם
לְכַן, שְׂכָתוֹב וְאֶזְכָּר אֶת בְּרִיתִי.
כִּינֵן שְׂכָתוֹב וְאֶזְכָּר - הִנֵּה זְכִירָה
הַתְּמַנְתָּה עָלֶיהָ, וּמִשּׁוּם כִּי אִמְרָה
אֲחֵר כִּי פְּקֹד פְּקֻדָּתֵי, שְׁהָרִי סִימָן
לְקַחְתָּ מִקְדָּם לְכַן. כְּמוֹ כֵן שָׂרָה,

וְהָא הָכִי אוֹלִיפְנָא שְׁמַשׁא כַּד נְהִיר, אִיהוּ
בְּשִׁמְיָא, וְתוּקְפִיה וְחִילִיה שְׁלֵטָא עַל
אַרְעָא בְּכָל אֲתַר. כְּגוֹוֵנָא דָא (ישעיה ו) מְלֵא כָל
הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, מְלֵא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, זֶה
הָאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה, וְכַעַת שְׂיִשְׁרָאֵל
בְּגָלוּת - הִיא לְמַעְלָה, וְהִתְקַף
מִקִּיף אֶת יִשְׂרָאֵל לְהִגָּן עֲלֵיהֶם, וְאִף עַל
גַּב שְׁהֶם בְּאָרֶץ אַחֲרָת.

וְהָא חֲזִי, שְׂכִינְתָא לְתַתָּא וְשְׂכִינְתָא לְעִילָא.
שְׂכִינְתָא לְעִילָא בְּתַרִּיסַר תַּחֲוּמֵי
רְתִיכִין קְדִישִׁין, וְתַרִּיסַר חַיּוֹן עֲלִיאִין.
שְׂכִינְתָא לְתַתָּא בְּתַרִּיסַר שְׂבָטִין קְדִישִׁין,
וְכִדִּין אַתְּפַלִּילַת שְׂכִינְתָא לְעִילָא וְתַתָּא,
וְכֵלָא בְּחַד זְמַנָּא כְּחָדָא. וְאִף עַל גַּב דְּבַזְמַנָּא
דְּיִשְׂרָאֵל בְּגָלוּתָא לְתַתָּא, לֹא אַתְּתַקְנַת
לְעִילָא, הָכִי נְמִי לֹא אַתְּתַקְנַת, בְּגִין דְּלְתַתָּא
לֹא אַתְּתַקְנַת, וְדָא הוּא בְּגָלוּתָא עִמָּהוּן
דְּיִשְׂרָאֵל, דְּאִיהִי בְּגָלוּתָא עִמָּהוּן.

בְּמָה אַתְּתַקְנַת, לְמַלְכָּא דְּמִית בְּרִיה, מָה
עָבַד כְּפָא לִיה לְעַרְסִיה עַל אֲבָלָא
דְּבַרִּיה, וְלֹא אַתְּקִין לִיה לְעַרְסִיה, אֵלָא נָטַל
כּוּבִין וְדַרְדְּרִין, וְאִטִּיל תַּחֲוֹת עַרְסִיה, וְשָׁכַיב
עָלֶיהָ, כִּי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כִּינֵן דְּאִתְגָּלוּ
יִשְׂרָאֵל, וְאַתְחַרְבּ מְקֻדָּשָׁא, נָטַל כּוּבִין
וְדַרְדְּרִין וְשׁוּי תַּחֲוֹתֵיהָ, הָדָא הוּא דְכָתִיב,
(שמות א) וְיֵרָא מְלֵאךְ ה' אֵלָיו בְּלַבַּת אֵשׁ מִתּוֹךְ
הַסֶּנֶה. בְּגִין דְּיִשְׂרָאֵל הוּוּ בְּגָלוּתָא.

פְּקֹד פְּקֻדָּתֵי אֲתָכֶם, מָאן דְּלֵא קְוִימָא
בְּרִשׁוֹתֵיהָ, מֶה פְּקִיד, וּמֶה עָבִיד. אֵלָא
פְּקֹד מְלַעִילָא, פְּקֻדָּתֵי מְלַתַּתָּא, מֵאֵי טַעְמָא,
בְּגִין דְּהָאֵי זְכִירָה הוּוֹת עָלָה מִקְדָּמַת דְּנָא,
דְּכָתִיב וְאֶזְכָּר אֶת בְּרִיתִי. כִּינֵן דְּכָתִיב וְאֶזְכָּר,

הָא זְכִירָה אַתְּמַנָּא עָלָה, וּבְגִין כִּי אִמְרַת לְכַתֵּר פְּקֹד פְּקֻדָּתֵי. (דף קס ע"א)

שכתוב וה' פקד את שרה. אבל כן רחל, שלא נזכרה מקדם לכן, לא נאמר בה פקידה, אלא זכירה, והכל הוא בזכירה, בסוד של המזל.

רבי יהודה ורבי חזקיה היו הולכים מקפוטקיא ללוד, ורבי יהודה היה רוכב, ורבי חזקיה על רגליו. בינתיים ירד רבי יהודה. אמר, מפאן ולהלאה נתעסק בתורה, ככתוב (דברים לב) הבו גדל לאלהינו.

אמר לו, אלו היינו שלשה - יפה הוא, שאחד יאמר - ושנים ישיבו לו. אמר לו, הדברים הללו של הברכות, משום שנוכר שם אחד של הקדוש ברוך הוא, ושנים ישיבו לו. זהו שכתוב כי שם ה' אקרא הבו גדל לאלהינו. כי שם ה' אקרא - זה אחד שמברך. הבו גדל לאלהינו - אלו שנים אחרים. אבל בתורה, אפלו שנים יושבים ונותנים גדל וחזק של שבח התורה לקדוש ברוך הוא.

אמר לו רבי חזקיה, כלפי הברכות למה שלשה? אמר לו, הרי פרשה ונתבאר, שכתוב הבו גדל לאלהינו. אבל סוד הדבר כן, שאין שהרי כל הסודות של הברכות הוא כן - אחד לברך ושנים להשיב, כדי שיעלה השבח של הקדוש ברוך הוא בסוד של שלשה, אחד מברך ושנים ואמרים אמן שמודים, וזהו קיום הברכות, ובסוד עליון פראוי, ובסוד של שלשה, כמו שבארוהו.

בעודם הולכים, אמר רבי יהודה, שנינו, יש זכירה לטוב ויש זכירה לרע, יש פקידה לטוב ויש פקידה לרע. יש זכירה לטוב - כמו שבארוהו, שכתוב (ויקרא כו) וזכרתי להם ברית ראשנים וגו', (בראשית ח)

דהא סימנא נקטת מקדמת דנא. כגוונא דא שרה דכתיב, (בראשית כא) וה' פקד את שרה. אבל הכא רחל דלא אדפרת מקדמת דנא, לא אתמר בה פקידה אלא זכירה, וכלא בזכירה איהו, ברזא דמזלא.

רבי יהודה ורבי חזקיה, הוון אזלי מקפוטקיא ללוד, והוה רבי יהודה רכיב, ורבי חזקיה על רגליו, אדהכי נחת רבי יהודה, אמר מפאן ולהלאה נתעסק באורייתא, כמה דכתיב, (דברים לב) הבו גדל לאלהינו.

אמר ליה אלו הויןא תלתא, יאות הוא דחד יימא, ותרין יתיבו ליה. אמר ליה, הני מלי בכרכאן. בגין דאדפר חד שמא דקדשא ברוך הוא, ותרין יתיבו ליה. הדא הוא דכתיב, (דברים לב) כי שם ה' אקרא הבו גדל לאלהינו. כי שם ה' אקרא, דא חד דמברך, הבו גדל לאלהינו, אלין תרין אחרנין. אבל באורייתא אפילו תרי יתבי ויהבי רבו ותוקפא דשבחא דאורייתא לקודשא ברוך הוא.

אמר ליה רבי חזקיה, לגבי ברכאן אמאי תלת. אמר ליה, הא אוקמוהו ואתמר, דכתיב הבו גדל לאלהינו. אבל רזא דמלה הכא, דהא כל רזין דברכאן הכי איהו, חד לברכא ותרין לאתבא, בגין דיסלק שבחא דקדשא ברוך הוא ברזא דתלתא. חד מברך ותרין (אמר אמן) דאודו, ודא הוא קיומא דברכאן, וברזא עלאה כדקא יאות, וברזא דתלת כמה דאוקמוהו.

עד דהוון אזלי, אמר רבי יהודה, תנינן, אית זכירה לטב, ואית זכירה לביש, אית

פקידה לטב, ואית פקידה לביש. אית זכירה לטב, כמה דאוקמוהו,

דְּכַתִּיב (ויקרא כו) **וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית רְאוּשׁוֹנִים וְגו'.** (בראשית ח) **וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת נֹחַ.** (שמות ב) **וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת בְּרִיתוֹ. וְאִית זְכִירָה לְבִישׁ, דְּכַתִּיב,** (תהלים עח) **וַיִּזְכֹּר פִּי בִשְׂר הַמָּה רִיחַ הוֹלֵךְ וְלֹא יָשׁוּב. פְּקִידָה לְטֹב, דְּכַתִּיב,** (שמות ג) **פְּקֹד פְּקֹדָתִי אֶתְכֶם. פְּקִידָתִי אֶתְכֶם. פְּקִידָה לְבִישׁ, דְּכַתִּיב,** (תהלים פט) **וּפְקִידָתִי בְּשִׁבְט פִּשְׁעֵם וּבִנְגְעִים עֲוֹנָם. וְכִלְהוּ רִזִּין עֲלֵאִין.**

וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת נֹחַ, (שמות ב) **וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת בְּרִיתוֹ. וַיִּשׁ זְכִירָה לְרַע - שְׁכַתוּב** (תהלים עח) **וַיִּזְכֹּר פִּי בִשְׂר הַמָּה רִיחַ הוֹלֵךְ וְלֹא יָשׁוּב. פְּקִידָה לְטֹב - שְׁכַתוּב** (שמות ג) **פְּקֹד פְּקֹדָתִי אֶתְכֶם. פְּקִידָה לְרַע - שְׁכַתוּב** (תהלים פט) **וּפְקִידָתִי בְּשִׁבְט פִּשְׁעֵם וּבִנְגְעִים עֲוֹנָם. וְכִלְהוּ סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים.**

כָּרְ אֱלוֹ - זְכִירָה וּפְקִידָה - לְטֹב, אֱלוֹ הֵן דְּרָגוֹת יְדוּעוֹת, סוּד הָאֲמוּנָה, זְכֹר וּנְקִיבָה, סוּד אָחֵד, זְכִירָה וּפְקִידָה, אֱלוֹ הֵם לְטֹב. זְכִירָה וּפְקִידָה לְרַע אֱלוֹ הֵם הַסּוּד שֶׁל הַצַּד הָאֲחֵר שְׁעוֹמֵד בְּסוּד שֶׁל אֱלֹהִים אֲחֵרִים. זְכֹר וּנְקִיבָה יַחַד, זְכִירָה בְּזֶה וּפְקִידָה בְּזֶה, וְאֱלוֹ הֵם שְׁתַּמִּיד עוֹמְדִים לְרַע וְאֱלוֹ כִּנְגַד אֱלוֹ. מִכַּאֲן יוֹצֵאִים כָּל סוּדוֹת הָאֲמוּנָה וְכֹל הַקְּדוּשׁוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת, כְּמוֹ שֶׁבְּאֵרֶיךָ, וּמִכַּאֲן יוֹצֵאִים כָּל הַמִּינִים הָרָעִים וְכֹל מוֹת וְכֹל הַצְּדִדִּים וְהַמִּינִים הָרָעִים בְּעוֹלָם, וּבְאֵרֶיךָ, וְזֶה בְּהַפּוֹף מְזַהֵר.

כָּרְ הַיִּי זְכִירָה וּפְקִידָה לְטֹב, אֲלִין אֵינּוֹן דְּרָגִין יְדִיעֵן. רְזָא דְמַהִימְנוּתָא דְכַר וְנוֹקְבָא רְזָא חֲדָא, זְכִירָה וּפְקִידָה, וְאֲלִין אֵינּוֹן לְטֹב. זְכִירָה וּפְקִידָה לְבִישׁ, אֲלִין אֵינּוֹן רְזָא דְסִטְרָא אַחְרָא, דְקִיִּמָּא בְּרְזָא דְאֱלֹהִים אַחְרִים, דְכַר וְנוֹקְבָא כְּחֲדָא, זְכִירָה בְּהַאי, וּפְקִידָה בְּהַאי, וְאֲלִין אֵינּוֹן דְקִיִּמִין תְּדִיר לְבִישׁ. וְאֲלִין לְקַבִּיל אֲלִין. מַהֲכָא נְפָקִי כָל רְזִי דְמַהִימְנוּתָא וְכֹל קְדוּשִׁין עֲלֵאִין, כְּמַה דְאוּקְמוּהָ. וּמַהֲכָא נְפָקִי כָל זִינִין בִּישִׁין וְכֹל מוֹתָא, וְכֹל סִטְרִין וְזִינִין בִּישִׁין בְּעֵלְמָא וְאוּקְמוּהָ. וְדָא בְּהַפּוֹכָא מִן דָּא.

אָמַר רַבִּי חֲזַקְיָה, כֶּף זֶה וְדָאִי. אֲשֵׁרִי הוּא מִי שֶׁחֲלָקוּ מִתְקִיִּים בְּצַד הַטּוֹב וְלֹא יִרְכִּין עֲצָמוֹ לְצַד אַחֵר וַיִּנְצַל מֵהֶם. אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוּדָה, כֶּף זֶה וְדָאִי, וְאֲשֵׁרִי מִי שֶׁיִּכּוֹל לְהִנְצִל מִמֶּנּוּ מִהַצַּד הַהוּא, וְאֲשֵׁרִיֵּהֶם הַצַּדִּיקִים שֶׁיִּכּוֹלִים לְהִנְצִל מֵהֶם וּלְהִלָּחֵם קָרֵב עִם אוֹתוֹ הַצַּד.

אָמַר רַבִּי חֲזַקְיָה, הֵכִי הוּא וְדָאִי, זַפְּאָה אֵיהוּ, מָאן דְּחוֹלְקִיָּה אֶתְקִיִּים בְּסִטְרָא טְבָא, וְלֹא יִרְכִּין גְּרַמְיָה לְסִטְרָא אַחְרָא, וַיִּשְׁתַּזְיֵב מִנְהוֹן. אָמַר לִיה רַבִּי יְהוּדָה, הֵכִי הוּא וְדָאִי, וְזַפְּאָה מָאן דְּיִכְיֵל לְאַשְׁתַּזְבָּא מִנִּיהָ מַהֲהוּא סִטְרָא, וְזַפְּאִין אֵינּוֹן צַדִּיקָא, דְּיִכְיֵל לְאַשְׁתַּזְבָּא מִנִּיהוּ, וְלֹאֲגָחָא קָרְבָּא בְּהַהוּא סִטְרָא.

אָמַר רַבִּי חֲזַקְיָה, בְּמַה? פִּתַּח וְאָמַר, (משלי כד) כִּי בַתְּחַבְּלוֹת תַּעֲשֶׂה לָךְ מִלְחָמָה. מִי הַמִּלְחָמָה? זֶה הַמִּלְחָמָה שֶׁל אוֹתוֹ הַצַּד הַרָע שְׁצַרְיָךְ אָדָם לְהִלָּחֵם בּוֹ קָרֵב וּלְשַׁלֵּט עָלָיו וּלְהִנְצִל מִמֶּנּוּ.

אָמַר רַבִּי חֲזַקְיָה בְּמַה. פִּתַּח וְאָמַר, (משלי כד) כִּי בַתְּחַבְּלוֹת תַּעֲשֶׂה לָךְ מִלְחָמָה וְגו'. מָאן מִלְחָמָה, דָּא מִלְחָמָה דְּהַהוּא סִטְרָא בִישׂא, דְּאֲצַטְרִיךְ בַּר נֶשׁ לְאַגָּחָא בֵּיה קָרְבָּא, וּלְשַׁלֵּטָאָה עָלוּי וּלְאַשְׁתַּזְבָּא מִנִּיהָ.

בא ראה שיעקב כף השתדל
אצל עשו משום אותו הצד
שלו, להתחכם עליו וללכת עמו
בעקמומיות בכל מה שצריך
כדי לשלט עליו בראש ובסוף,
והכל פראי, והראש והסוף יחד
זה כמו זה, כפתוב בכרתי, ואחר
כף בכרתי. הראשית והסוף יחד
זה כמו זה, כדי לשלט עליו
בדרך. שרה פראי לו, ומשום
כף צדיק הוא מי שגצל מהם
ויכול לשלט עליהם.

בא ראה, זכירה ופקידה לטוב
הם פאחד בסוד האמונה,
ואשרי הוא מי שמשתדל אחר
האמונה, כמו שנאמר (הושע יא)
אחרי ה' ילכו פאריה ישאג וגו'.
אמר רבי חזקיה, כף הוא ודאי.
ובא וראה, פשאדם מתפלל
תפלתו, אל יאמר עליה זכרני
ופקדני, משום שיש זכירה
ופקידה לטוב, וזכירה ופקידה
לרע, ועתידים לטל את הדבור
מפיו, ובאים להזכיר חטאי
האדם ולהענישו. פרט אם הוא
צדיק שלם, שכאשר בודקים את
חטאיו, אותה זכירה ופקידה
לרע לא ימצאו אותם, כמו עזרא
שאמר זכרה לי אלהי לטובה.

שהנה בכל מקום שאדם
מתפלל תפלתו, יכלל את עצמו
בין רבים, בכלל של הרבים.
ובא וראה, השונמית, כאשר
אמר לה אלישע (מלכים ב ד)
היגש לי את המלך או אל שר
הצבא, היגש לדבר לך אל המלך
- אותו היום היה יום טוב של
ראש השנה, ואתו היום
ששולטת מלכות הרקיע לדון
את העולם, והקדוש ברוך הוא
נקרא המלך המשפט באותו
הזמן, ומשום כף אמר לה היגש
לדבר לך אל המלך.

הא חזי, דייעקב הכי אשתדל לגבי עשו, בגין
ההוא סטרא דליה. לאתחפמא עלוי
ולמיזל עמיה בעקימו בכל מה דאצטריך,
בגין לשלטאה עלוי ברישא וסופא, וכלא
כדקא יאות. ורישא וסופא כחדא דא כגוונא
דא, כמה דכתיב, (בראשית כה) בכרתי, ולבתר
בכרתי, שירותא וסופא כחדא, דא כגוונא
דא. בגין לשלטאה עלוי באורח מישר פדקא
חזי ליה. ובגין כף זפאה איהו מאן דאשתזיב
מנייהו, ויכיל לשלטאה עלייהו.

הא חזי, זכירה ופקידה לטב אינון פחדא
ברזא דמהימנותא, וזפאה איהו מאן
דאשתדל בתר מהימנותא, כמה דאת אמר,
אחרי ה' ילכו כאריה ישאג וגו'. אמר
(הושע יא) רבי חזקיה הכי הוא ודאי.

ותא חזי, בר נש פד צלי צלותיה, לא יימא
עליה זכרני ופקדני. בגין דאיפא זכירה
ופקידה לטב, וזכירה ופקידה (דף קס ע"ב) לביש,
וזמינין לנטלא מלה מן פומא, ואתיין
לאדפרא חובוי דבר נש ולענשא ליה. בר אי
איהו זפאה שלים, דכד בדקי חובוי, ההיא
זכירה ופקידה לביש לא ישכחון לון, כגון
עזרא דאמר (נחמיה יג) זכרה לי אלהי לטובה.

דהא בכל אתר, דבר נש צלי צלותיה, יכליל
גרמיה בין סגיאיין בכללא דסגיאיין.
ותא חזי שונמית, פד אמר לה אלישע, (מלכים ב
ד) היגש לדבר לך אל המלך או אל שר הצבא.
היגש לדבר לך אל המלך, ההוא יומא, יום
טוב דראש השנה הנה, וההוא יומא
דמלכותא דרקיעא שלטא למידן עלמא,
וקדשא בריך הוא אקרי מלך המשפט בההוא
זמנא. ובגין כף אמר לה, היגש לדבר לך אל
המלך.

מה פתיב, ותאמר בתוך עמי אנכי
יושבת. מאי קאמרה. לא בעינא,
למהוי רשימאה לעילא, אלא לאעלאה
רשאי בין סגיאין, ולא לאפקא מפללא
דלהון. וכף בעי ליה לבר נש, לאתפללא
בכללא דסגיאין ולא לאתיחדא בלחודוי,
בגין דלא ישגחון עליה, לאדכרא חובוי
כדקאמרן.

פתח רבי יהודה ואמר, (איוב לח)
הנגלו לך שערי מות ושערי
צלמות תראה. הפסוק הזה אמר
הקדוש ברוך הוא לאיוב כשראה
שאיוב דחוק עצמו על דין הקדוש
ברוך הוא.

בא ראה, איוב אמר הן יקטלני לו
איחל. כתיב לא באל"ף, וקוראים
לו בנא"ו, והכל הוא. אמר לו
הקדוש ברוך הוא, וכי אני הורג
בני אדם? הנגלו לך שערי מות
ושערי צלמות תראה?! כמה
שערים פתוחים באותו הצד,
והמות שולט עליהם, וכלם
סתומים מבני אדם, ולא יבולם להשמר
מהם מושם שהם סתומים מבני אדם? שלא

מפירים את אותם השערים.
ושערי צלמות תראה. מי הם
שערי מות ומי הם שערי צלמות?
אלא מות וצלמות הם יחד, והם
זווג אחד. מות - הרי נתבאר, זה
מלאך המות, והרי פרשיה.
צלמות - צל מות, זהו מי שרוכב
עליו, והוא הצל שלו והפח שלו
להתדבג יחד בקשר אחד, והם
אחד.

וכך אותם הדרגות שיוצאות מהם
ונקשרות בהם הם השערים
שלהם, כמו שלמעלה, כמו
שנאמר (תהלים כד) שאו שערים
ראשיכם וגו'. ואלו [אותם שערים]
נקראים נהרות ונחלים. ששת
הצדדים של העולם, אף כף הם

דלעילא, כמה דאת אמר, (תהלים כד) שאו שערים ראשיכם וגו'. ואלין [אינון]

פתח רבי יהודה ואמר (איוב לח) הנגלו לך
שערי מות ושערי צלמות תראה. האי
קרא, קדשא בריך הוא אמר ליה לאיוב, כד
חמא דאיוב דחיק גרמיה על דינוי דקדשא
ברוך הוא.

הא חזי, איוב אמר (איוב יג) הן יקטלני לו
איחל, כתיב לא באל"ף וקרי לו
בנא"ו, וכלא איהו. אמר ליה קדשא בריך
הוא, וכי אנא קטיל בני נשא, הנגלו לך
שערי מות ושערי צלמות תראה, כמה
תרעין אינון פתיחן בההוא סטרא. ומותא
שלטא עליהו, וכלהו סתימין מבני נשא,
(ס"א ולא יבולו לאסתמרא מנייהו בגין דאינון סתימין מבני נשא) ולא
ידעין אינון שערים.

ושערי צלמות תראה. מאן אינון שערי מות
ומאן אינון שערי צלמות. אלא מות
וצלמות כחדא אינון, וזווגא חדא אינון.
מות הא אתמר, דא מלאך המות, והא
אוקמוה. צלמות, צל מות. האי איהו מאן
דרכיב עליה, ואיהו צלא דיליה, ותוקפא
דיליה, לאזדווגא כחדא, בקשורא חד
ואינון חד.

וכך אינון דרגין דנפקי מנייהו ומתקשרן
בהו אינון שערים דלהון כמה
דלעילא, כמה דאת אמר, (תהלים כד) שאו שערים ראשיכם וגו'. ואלין [אינון]

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוַעֵה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתבי, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתבי, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתבי, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתבי, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתבי, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתבי, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ה'לואי' ש'ננקה להיות מן הזוכים המקאשרים, ש'הפשיח בקברו ובעצמו יעד עלינו - 'פזכותך הגעתי'. על פי יהודים וקרים, תנו לפור לשם שמים, הקריבו מכותיקים למען לגרים לפדות נפשנו, ו'למדו בכל יום וזמר הקדוש וכן נלך בלנו פאחד יחד לסבל את אור פני מלך המשיח בב"א. ובלנו קאחד נזכה שיקים בנו נבואת הרשפי' ו'נראה דכא דהאי אתגליא פון דוד משיחנו מלך בגשיו גבוא ו'נאלנו, ב"עו" ודבר אלמנו, ובשכר את אל חי חלקנו, ונחה עליו רוח ה' צורנו מגננו, ו'נקה סבוד מלכותו עלינו, ואז לשמח לבנו, ותגל נפשנו, בישועת מלכנו, אמן פון יתרה רעון.

(ספר מגילת טילבו אות ניה, בשם סבב הקדוש מארנזים).

על פי הסוד הזה גביו את עצמנו ונתפלל לב"ה ש'נעור לנו גם השנה לסבל את התורה הקדושה תורת הסוד מחדש מתוך סהרת הלב, מתוך אהדות, מתוך הנעה ונתבטלות כלפיו - ו'תלואי' ו'תקה ראויים לסבל בקרוב פני מלך המשיח בב"א.

למני הווה הקדוש יהיו הראשונים לסבל פני משיח

ואלו שלמדו זמר הקדוש, הם יהיו הראשונים לסבל פני משיח וקשבווא יאמר להם יישר פתכם שונותם הגאלה, ובוכותכם העולם קום, ובא על תקונו השלם.

שילא לומד זמר הקדוש לא הגיע למדרגת אדם, וחי רק בזכות אלו שלומדים זמר, ועליו נאמר 'אדם ובהמה תושיע הני' ה' וקנה פרוש גם פן אדוני אבי וקרנו למני העולם הבא ש'נהו סכנו ש'קונו לאיש אהד ש'קראו לו בחולם תבת בהמה ולא נדע פרושו ופרשו לו כי יען ש'מבר ספר זמר ש'תה לו גביתו לבן קראו לו תבת בהמה דראשי תבות פ'ערת' ה'קדש מו' ח'פית חמקא לי'עלו.

'אדם ובהמה תושיע הני' ה' ג'ומטריא 'רבי שמעון פון יתאי'

'אדם ובהמה תושיע הני' ה' (תהלים לו ז), ג'ומטריא ד'דיוק מספר 'רבי שמעון פון יתאי'.

